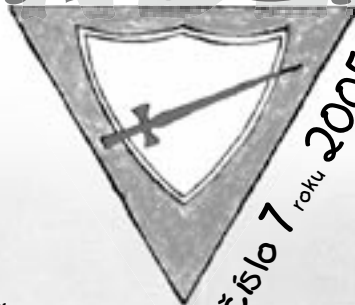

PATHFINDER

číslo 7 roku 2005

AHOJ, HOLKY A KLUCI,

jak se máte? Jaké byly prázdniny? Já jsem se měla dobře. Tábory, puťáky, samá příroda, studená voda, kamarádi... Prostě skvělé! Však vy to určitě znáte! Ale to už je minulost. Teď, odpočatí a plní síly, jdeme znovu do školy. Těšíte se? Já ani nevím. Ale asi jo. Hlavně na kamarády. Ale taky na nové věci, co se dozvím a co si vyzkouším. Takže se vlastně těším. A taky se těším na soboty ve sboru. Je mi tam docela dobře. Ráda se dozvídám nové věci o Bohu. Ráda si s ním povídám. A co vy? Chodíte rádi do sboru? A povídáte si rádi s Pánem Bohem? Já doufám, že ano. A pokud ne, tak to zkuste. On je váš kamarád. Můžete mu říct úplně všechno, on se vám nebude smát.

JANA

Tady je dopis od jedné holčičky, Katky, který psala svému Bohu:

Milý Pane Bože,
měl by ses u nás posílit tyden
Karlavě a promluvit s
našim sborčákem. Slibuj mi, že
půjdeš sobotu pudu do sboru!
když kam budeš?
Jo! ale poznám, má kam jsi?

V lásce

Katka (10 let)

OSLAVA 10. VÝROČÍ KLUBU PATHFINDER

Je pozdní večer, slunce začíná nabírat západní směr a do pražského přístavu připlouvá loď, na jejíž palubě se celé odpoledne nacházeli zástupci českého, slovenského i moravského Klubu Pathfinder a také jeho příznivci z mnoha jiných organizací. Proč? Oslavujeme 10. výročí založení Občanského sdružení Klubu Pathfinder v srdci Evropy! Kde jsme byli, kde se nacházíme teď a kam půjdeme? Jako správní pathfinderi nechceme zůstat stát a pořád hledáme cestu jak dál.

Jak to tedy bylo, když ještě Pathfinder nebyl?

V mnoha sborech fungovala tzv. Stezka písmáka, což byla taková předzvěst Pathfinderu. Neexistovaly ale žádné společné akce. Všechno fungovalo na úrovni sboru a jak nejtajněji to šlo. Nejednen kazatel se dostal do problémů s komunisty. Bylo to náročné období pro všechny, kteří chtěli s dětmi pracovat. Velká změna nastala po roce 1989. V roce 1990 začíná období práce s dětmi prostřednictvím skautských adventistických oddílů, které byly součástí skautské organizace Český Junák.

A v roce 1995 je bratry J. Šlosárkem, R. Jonczym a M. Kašíkem založeno a na MV ČR zaregistrováno Občanské sdružení dětí a mládeže s názvem Klub Pathfinder.

V Čechách celá řada křesťanských rodičů podléhá v boji „o usazení se na zemi“, a proto i pro své děti preferují takové aktivity, které jim

budou pro úspěch a prosazení se v životě odrazovým můstkem. Vedle toho Pathfinder musí zůstat současný, jestliže chce být srozumitelný dnešním dětem. Od toho se odvíjí postupně se měnící forma jednotlivých aktivit. Dnes je moderní „zážitková pedagogika“, trendem však je zvyšující se důraz na pestrost, akčnost, oborovou profesionalitu. Zároveň obsah (tématika) bývá důležitější než společenství (parta). Dnešním dětem jen tak před něčím „nespadne čelist“, jsou náročnější. Přesto jsou dnešní děti svou podstatou stejné jako všechny děti před nimi. Potřebují vnímat, že je má někdo rád, že je bere takové, jaké jsou, že tu jsou lidé, kteří jim chtějí věnovat svůj čas. Takovým lidem (a je moc fajn, pokud jsou v družině i jejich vlastní rodiče) pak věnují svoji důvěru a nechávají se jimi inspirovat pro svá budoucí rozhodnutí.

Co na to Morava?

Sám Karel Staněk, vedoucí dětí na Moravě, přiznává, že Pathfinder na Moravě je ve fázi hledání. Je plno dětí, ale nejsou rádcové a vůdcové, kteří by se jim věnovali. Je problém pro děti připravovat akce, protože tam děti nepřijedou. Pathfinder na Moravě je zatím bez cílů a hodnot, ale věříme, že Pán Bůh i na Moravě dá lidem chuť pracovat s dětmi — naší budoucností — a ukáže směr a cíl práce Pathfinderu.

A jak to bylo na Slovensku?

Slovenské zákony dělaly slovenským pathfinderům problémy s názvem, protože zákon zakazoval cizojazyčný název. Tak se vymýšlel vhodný název. Trvalo to nějakou dobu, ale nakonec přece jenom přišel na svět pro všechny přijatelný návrh: Klub Pathfinder Prieskumník. Slovenské zákony nedovolovaly moc se rozvíjet, proto šlo všechno pomaleji než v Čechách. Dnes se ale zdá, že práce Pathfinderu na Slovensku je v plném proudu, propracovaná a v určitých oblastech dále než v Čechách. Dnes se nebrání novým vlivům. Jasně si uvědomují, že pokud chtějí pracovat i s jinými dětmi než ze sborů, tak se musí otevřít a připravit jim dobré zázemí a různé aktivity. Velký důraz je kladen na výchovu nových vůdců, aby dokázali rádce motivovat k chuti dělat něco pro ostatní. Ani forma dnes není tak upjatá, je uvolněnější, také je velký vývoj v krojích.

Jana

BARVY VŠECHNY

Kurz Barvy všechny, proběhl na počátku prázdnin ve Žďárských vrších. Jednalo se o 5. ročník unijního vůdcovského kurzu Klubu Pathfinder, sloužícího k přípravě vedoucích pro vedení volnočasových aktivit dětí v církvi. Akce se zúčastnilo 45 frekventantů z Čech, Moravy, Slezska i Slovenska pod vedením jedenáctičlenného týmu instruktorů.

Kurz naznačil určitý nový směr, kterým by se mohlo vzdělávání vedoucích KP nadále ubírat. Zatímco dříve bylo jeho hlavní náplní osvojování nových dovedností a poznatků, Barvy všechny si kladly za cíl především nadchnout, inspirovat, motivovat, ukázat cestu, naznačit směr....

Program, který využíval hodně z metod zážitkové pedagogiky, byl zaměřen především na osobní prožitek každého účastníka. Pokud si pod tím nedovedete nic představit, vybírám pro názornost pár bodů z programu:

- Barevný svět (imaginace, malování rukama na velkou plochu)
- Svoboda botám (jsem bos a ty jsi bosanova, nova)
- Problem Solving (slepý architekt, pavouk, létající koberec)
- Cesta z města (les, tma, oheň, muchničky, kdy už bude ráno?)
- Tělo je... nádoba na duši (hlína, já, sdílení, Meditace)
- Land Art a ti druzí (umění v přírodě – z přírody)
- Výstup na Eiger (běh, dopisy, krajina, radost z pohybu, únava, přítel)
- Zpátky na stromy (snídaně na stromě)
- Chleba a víno (zrození dne u jezera)
- Tajný závod (orientace, dezorientace, hlad, průtrž mračen)
- Zrcadlení (kdo jsi – už to víš ?)

„Uvědomila jsem si v praxi, že služba je výsadou velkých. Doufám, že na to nezapomenu a budu se toho držet jako vůdkyně.“

„Velmi jste mě překvapili, moje očekávání bylo mnohem menší. Dokázat předat nadšení je velmi důležité a vám se to povedlo na 100%.“

„Moc se mi líbil nabitý program, nápaditost a takový osobní rozměr. Získal jsem inspiraci i vzory v různých směrech. Díky za psycho týden...“

O tom, zda se podařilo či nepodařilo splnit vytčené cíle, snad něco napoví reakce účastníků:

„Vůbec nechápu, jak se mohlo podařit připravit tak nádherný týden (včetně počasí a party lidí), plný skvělých zážitků (a nejen jich), které se mi jen tak z paměti nevytratí (a to mám hodně špatnou paměť :o)) Moc, moc a ještě jednou moc děkuji celému všebarevnému týmu za váš čas, který jste nám věnovali. Určitě to nebylo zbytečné.“

Celý týden byl inspirativní nejen pro účastníky, ale i pro instruktory, kteří ho vedli. Měla jsem možnost si znovu připomenout, jak nebezpečnou věcí může být při práci s lidmi rutina a že k přípravě podobných akcí je třeba přistupovat s hlubokou pokorou a úctou k lidem, které máme před sebou.

KATKA HELL.

V JEDNEJ MILEJ, MALEJ DEDINKE...

...s názvom Sihla sa mali stretnúť radcovia zo všetkých kútov Slovenska. Dobré je, že sme sa tam aj stretli, s veľkým úsmevom sme sa zvali a začali sme pripravovať „mecheche“. Bolo fajn stretnúť sa po dlhom čase a povedať si s každým, čo má nové.

„Radcák“ sa začal modlitbou a pesničkami. Každému z nás povedal Daniel osobne, medzi štyrmi očami niečo, čo patrilo výhradne len jemu. Bolo úžasné, že vedel, čo má komu povedať...

Nastala netradičná sobota, a my sme preberali tému, ktorá je veľmi dôležitá pre všetkých. Učili sme sa, čo je modlitba a ako sa modliť. Niektorým sa tisly slzy do očí... Teda aspoň mne...

Uvedomovali sme si, čo všetko sme od Boha dostali, že sme za to veľmi vďační. Prosili sme, aby nám Boh odpustil naše chyby a aby nám Boh pomohol nad nimi zvíťaziť. Usilovali sme sa nadviazať čo najužší vzťah s ním. Zo začiatku som si myslela, že je to téma, ktorá mi nemá čo povedať, no mýlila som sa. Dozvedela som sa veľa. Teraz už viem, že mi Boh pomôže prekonať problémy, ktoré mám. Myslím, že nie som jediná, kto to potrebuje. Aký by to však bol „radcák“, keby sme nemali bojovku. Nachodili sme sa ajajáj, ale v tíme, kde som bola, nechýbal humor, ba kopec humoru. Zažili sme skvelé príhody, na ktoré sa len tak ľahko nezabudne.

Skoro by som vám ešte zabudla prezradiť, že sme mali nielen bojovku, ale aj „bojové“ podmienky, pretože naše WC sa nachádzalo na druhej strane cesty :o). Príroda bola ohromná, dokonca nám aj snežilo.

V nedeľu sme sa rozdelili do skupín a vyrazili na kone. Väčšina sa nebála a vyskúšala si prechádzku na koni v ohrade. Tí menej odvážnejší sa nechali previezť. Samozrejme, najskôr sme mali názornú ukážku — kone sme si museli pekne odchlpiť, ale chlpy sme aj tak mali skoro všade. Nám to však neprekážalo, pretože bolo veselo a veľmi príjemne... Najhoršie (ako vždy) bolo, keď sme sa museli rozlúčiť a cestovať domov. Ale všetci sme vedeli, že sa nelúčime naveky...

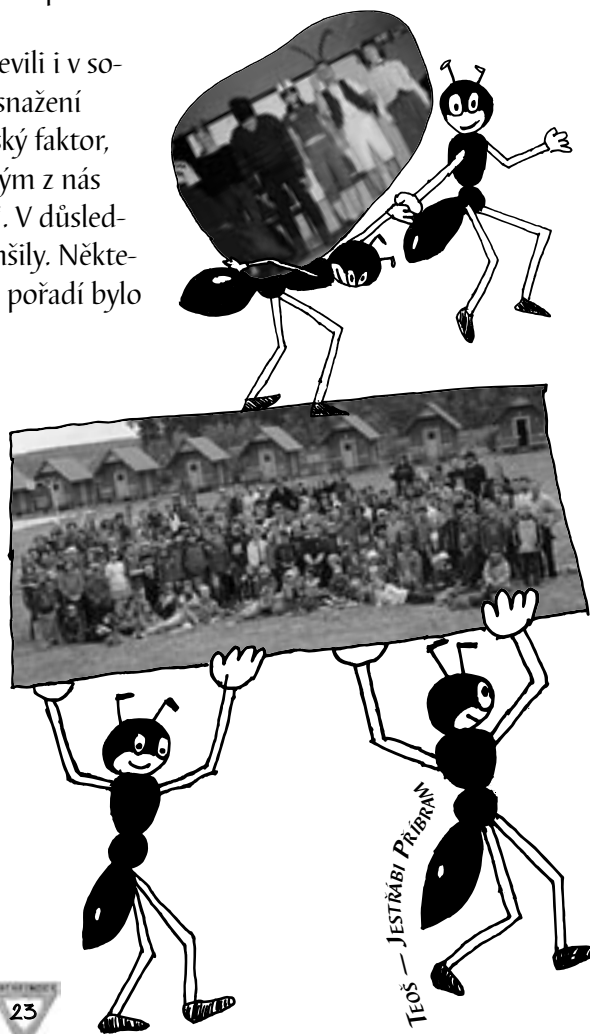
LUBKA (BB)

ROBINZONÁDA V ŘÍŠI HMYZU

Tak už jsem zase doma, ale v hlavě mám pořád ještě vzpomínky na minulý víkend. V pátek jsme spolu s dvanácti malými kamarády vystoupili z vlaku na stanici v Mýtu u Rokycan. Mělo se tam totiž konat rojení malých i velkých Pathfinderů na tradiční Robinzonádě, tentokrát v říši hmyzu. Hned večer jsme byli po zhlédnutí filmu „Mravenec Z“ ujištěni, že jsme na správné adrese. Dobrodružství v hmyzí říši začalo. Celou sobotu jsme od západu do západu prožili v říši mravenců. Ráno jsme se budili jako mraveniště po těžké zimě. Protože ale sluníčko opravdu hrálo, byli brzy všichni velmi čilí. Po Ivanově mravenčím příběhu jsme mohli uvažovat o tom, jak těžko pochopitelný je pro mravence člověk a jak i my často můžeme mít o Pánu Bohu mylnou představu, přestože nám o sobě dává nesčetné důkazy v přírodě i v Bibli. Odpoledne jsme prožívali v hmyzích hejnech na stanovištích, kde jsme získávali mravenčí kukly. Druhý den jsme mohli opět obdivovat Stvořitelovu nápaditost.

Jaké bylo naše překvapení, když někteří objevili i v sobě netušené schopnosti. V našem hmyzím snažení nám však nechyběl ani nevypočitatelný lidský faktor, takže před konečným zhodnocením některým z nás „vyhořel les“ či „povodeň spláchla domovy“. V důsledku toho se naše zásoby vajíček značně zmenšily. Některým se tyto zásoby i zvětšily, takže konečné pořadí bylo značně zamotané.

Nakonec jsem byl odměněn především vítězstvím vlastních dětí nad sebou samými, když překonaly nechuť spolupracovat s jejich novými kamarády a nakonec celou akci hodnotily jako vydařenou. Díky Bohu i těm, kteří se podíleli na její přípravě.

POŠLI TO DÁL

Je tomu už několik měsíců, kdy 68 mladých lidí z Moravy dostalo druhou šanci na zelenou. O víkendu 6. – 8. 5.2005 se totiž odehrál druhý duchovně-evangelizační trénink mládežnického projektu Pošli to dál.

Přes počáteční problémy s lokalitou, které vyvstaly ze strany vlastníka objektu, jsme přece jenom zakotvili v příjemném prostředí beskydské Prostřední Bečvy. A jak se už stalo v minulém článku „První zelená“ z Adventu 5/2005, tak i v tomto článku bych vás rád informoval a vtáhl do děje modliteb, písní, zamýšlení, hledání a učení se, jehož účastníky bylo 68 studentů a několik vedoucích projektu, a zároveň vám nabídl prostor pro vaše modlitby za tyto mladé lidi.

Naší PTD tradicí se stalo, že začínáme dobrým jídlem — tedy večeří. Páteční večer nebyl jen o příjemných shledáních a očekáváních, ale také o kontrole plnění domácích úkolů (jsme přece škola PTD, takže bez úkolů to nejde). Cílem úkolů není jen splnit určité zadání, ale spíše přijmout výzvu a vyzkoušet teorii v praxi. Výsledky úkolů není možné někdy správně poměřit, proto je důležité, jak se student úkolu ujal, zda se ho pokusil splnit a jaký z něj má dojem.

Po chvíli sdílení zážitků jsme se přiblížili k hlavní části večera, do které jsme vstoupili chválením Boha v textech písní. Honza Rafaj nás vtáhl do přemýšlení o našem vztahu k Bohu, o jeho proměňující moci v našem životě. Ve svém zamýšlení (Sk 2) nám zpřítomnil, co prožívali učedníci v období letnic. Dostali dar, že mohli k ostatním cizincům hovořit jim srozumitelným jazykem. Společně jsme pak prožili intenzivní modlitební ztišení, ve kterém jsme prosili o nový křest Duchem svatým, o jeho dary, kterými bychom mohli sloužit a být jeho nástroji. Prosili jsme o to, abychom i my dokázali ke svým přátelům hovořit jim srozumitelným jazykem, aby i oni pochopili radost v Ježíši Kristu.

Po dobré sobotní snídani jsme Pána Boha opět chválili písněmi, čtením Bible a meditováním o podstatě našeho štěstí. Velmi silným zážitkem bylo osobní svědectví a vyznání několika studentů. Vedlo nás to k vděčnosti a chválám. Celou tuto část vedl Radim Toman. (Nutno však

přiznat, že ne každý student zažívá takové zkušenosti, jaké se vyprávěly. Na této skutečnosti jsme mohli vidět, že Bůh má svoje cesty, kterým ani my někdy nemusíme rozumět.)

„Narodil jsem se v křesťanské rodině. Moji rodiče...“ tato i jiná slova zněla naší učebnou v dopoledních hodinách, protože jsme se učili o tom, s kým a jak navázat duchovní rozhovor. Ve fiktivních rozhovorech jsme zjišťovali, že my, křesťané, si rozumíme, ale při vyprávění osobního příběhu naší víry jsme si už nebyli tak jistí. Uvědomovali jsme si, že naše osobní příběhy jsou hodně zajímavé a také důležité pro oslovení dnešního člověka. Na praktických nácvicích jsme se učili sázet tzv. bambus, což znamená jemným náznakem či otázkou zasadit v člověku semínko přemýšlení o existenci Boha, a to co nejpřirozenější formou. A tento bambus pak klíčí a Duch svatý způsobí, že je schopen prorazit jakoukoli vrstvu, která brání v růstu. V této dopolední části vzniklo mnoho inspirace, ale i otázek a výzev.

„Když se můžeš o Bohu něco nového naučit, cítíš, že jsi mu blíž“, mohli se dozvědět ti, kteří prožívají svoji duchovnost intelektuálním způsobem. V tomto odpoledni jsme s Alanem hledali svoje způsoby duchovnosti, jejich přednosti, nedostatky a inspiraci pro rozvoj. Krásu naposlouchané teorie ocenil snad každý, ale mluvit a prožívat svůj duchovní typ prakticky není vždy jednoduché. V intelektuálních, vztahových, sloužících, bohoslužebných, aktivistických, meditativních a přírodních skupinkách jsme se sdíleli o tom, jak praktikujeme svoji duchovnost.

V sobotním odpoledni jsme prošli na sobotu zdánlivě nevhodným tématem — uměním bavit se. Jenomže umění bavit se je opravdovým uměním a tomu je třeba se také učit. V přednášce nás Jakub Chládek provedl způsoby zábavy, hovořil o hrách, o možnostech, ale také i o tom, že zábava musí mít nějaký smysluplný cíl, že za zdar hry, aby naplnila smysl, se můžeme modlit.

Chat, virtuální svět, juke box... tato zajímavá slova zněla sobotním podvečerem. Tyto termíny známe z tzv. Generace X. Jejich významy, nebezpečí i pozitivy nás provázela Honza. Jestliže chcete vědět bližší informace o Generaci X, přihlaste se na příští ročník PTD ☺.

Neděle začala přesně podle programu NEWSTART — dobrou snídání ☺. V ranním ztišení jsme dostali zvláštní